

diospredningsvirksomhed. Forslaget må bl. a. ses på baggrund af, at en dækning af et lokalt begrænset område ved hjælp af en radiofoni- eller fjernsynssender i reglen vil medføre væsentlig lavere investeringsudgifter end en tilsvarende dækning ved hjælp af et kabelanlæg, forudsat at der i det pågældende område ikke findes kabelanlæg, der kan udbygges med det nævnte formål for øje.

Erfaringer fra udlandet viser, at en selvstændig lokal programvirksomhed kan være et værdifuldt middel til at styrke demokratiet på det lokale plan, idet man ved en sådan virksomhed kan forbedre kommunikationen såvel mellem det lokale styre og borgerne som mellem borgerne indbyrdes. Det er imidlertid væsentligt, at radio- og TV-mediet ikke udnyttes kommercielt, og det foreslås derfor, at kun amtsråd og kommunalbestyrelser kan opnå koncession til iværksættelse af lokal radiospredningsvirksomhed. Udtrykket »iværksætte« skal indicere, at det ikke er amtsrådet eller kommunalbestyrelsen som sådan, der skal udøve programvirksomhed, men at denne virksomhed påregnes overladt til en særlig lokal institution, et selskab el. lign. under amtets eller kommunens ansvar.

Spørgsmålet om vilkårene for lokal programvirksomhed omtales i øvrigt i bemærkningerne til § 2, stk. 2.

For så vidt angår lydprogrammer er de aktuelle muligheder for en øget udnyttelse af det eksisterende FM-frekvensområde til etablering af mindre sendere begrænsede. Sådanne sendere ville alene kunne oprettes i visse dele af landet, og deres virksomhed ville i øvrigt kunne forringe modtagelsen af udenlandske FM-radiofoniprogrammer. Imidlertid vil der formentlig på længere sigt blive mulighed for en udvidelse af det disponible FM-frekvensområde, således at der i givet fald kan etableres lokale programvirksomheder over hele landet til by-, kommune- eller amtsdækning.

Hvad angår billedprogrammer er de nuværende udvidelsesmuligheder forholdsvis gunstige, idet der inden for UHF-området under visse betingelser vil kunne frigives kanaler til indtil 3 senderne til landsdækkende TV-programmer. Kanalerne til et eller flere af disse senderne vil eventuelt kunne benyttes til lokalsendere til by-, kommune- eller amtsdækning.

Til § 2.

Fjernsynets gennembrud i løbet af 50'erne gav anledning til en betydelig udbredelse af fællesantenneanlæg og andre kabelanlæg til fordeling af lyd- og billedprogrammer. Et kabelanlæg kan be-

skrives som et anlæg til fordeling af telekommunikation pr. kabel; et fællesantenneanlæg er et kabelanlæg, hvorved lyd- og billedprogrammer, der ved hjælp af radioanlæg er modtaget fra en radiofoni- og fjernsynsstation, fordeles til flere tilslutningssteder beregnet for tilslutning af en radiofoni- eller fjernsynsmodtager.

Det skønnes, at omkring 700.000 af de ca. 1½ mill. danske fjernseere er tilsluttet større eller mindre fællesantenneanlæg. Formålet med indretningen af disse anlæg har været at forbedre modtageforholdene for seerne, herunder at give dem muligheder for at se udenlandske programmer, som ikke kunne modtages med almindeligt antenneudstyr. Det blev imidlertid ret hurtigt klart, at der – særligt efter at man begyndte at oprette de såkaldte store fællesantenneanlæg, omfattende en hel by eller en større del af en by – ville være praktisk mulighed for også at anvende anlæggene til fordeling af specielt for det enkelte anlæg producerede programmer, og at dette forhold kunne skabe problemer, som der ikke var taget hensyn til i den gældende lovgivning. (Begrebsmæssigt omfatter »fordeling« af lyd- eller billedprogrammer ved hjælp af kabelanlæg – i modsætning til »spredning« ved hjælp af radioanlæg – en ved anlæggets udstrækning afgrænset del af almenheden).

Et af ministeriet for kulturelle anliggender nedsat udvalg vedrørende fællesantenneanlæg m. v. nåede i sin betænkning (nr. 459/1967) bl. a. til den konklusion, at fordeling af programmer over fællesantenneanlæg og andre trådfordelingsanlæg næppe ville udgøre en krænkelse af Danmarks Radios eneret efter radiospredningslovens § 1, og at det næppe heller kunne antages, at der med støtte i loven af 1897 om telegrafer og telefoner ville kunne gribes ind med hensyn til indholdet af det programstof, der fordeles over anlæggene.

Udvalget konstaterede, at udviklingen ville kunne føre til en undergravning af Danmarks Radios hidtidige, faktiske eneret på spredning her i landet af radiofoni- og fjernsynsprogrammer og dermed af de hovedprincipper, lovgivningsmagten gennem radiospredningslovens bestemmelser har fastsat for udvælgelse og spredning af programstof til offentligheden: offentlig kontrol gennem et i princippet folkevalgt radiatoråd og forbud mod reklameindslag i udsendelserne.

Udvalget anbefalede gennemførelsen af en lovgivning, som indtil videre – d. v. s. indtil folketinget havde haft lejlighed til at tage stilling til bl. a. de synspunkter, som kunne ventes fremsat af den i 1967 nedsatte radiokommission – opretholdt den